

РЕШЕНИЕ

№ 675

гр. Плевен , 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на шести юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Зорница Д. Димитрова Банкова

при участието на секретаря ПОЛЯ Б. ЦАНЕВА
като разгледа докладваното от Зорница Д. Димитрова Банкова Гражданско дело № 20214430101581 по описа за 2021 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Постъпила е искова молба от М. П. М. от гр. Плевен против ОД на МВР. В молбата се твърди, че със заповед № 8121к-2410/ 07. 02. 2017 год. на министъра на вътрешните работи ищецът е бил назначен на длъжност началник отдел “Административен“ към ОД на МВР- Плевен. Твърди се, че в периода от 01. 02. 2017 год. до 12. 04. 2020 год. ищецът е заемал длъжност на държавен служител в МВР /началник отдел „Административен“/, с месторабота ОД на МВР- Плевен като същият има право да получава ежемесечно левовата равностойност за неосигурена храна на основание чл. 181 ал. 1 от ЗМВР. Твърди се, че със заповед № 8121к-5696/ 09. 04. 2020 год. на министъра на вътрешните работи ищецът е бил освободен от заеманата длъжност, считано от 13. 04. 2020 год. и съответно с нова заповед е бил назначен на нова длъжност в системата на МВР. Твърди се, че наредба № 8121з-773/ 01. 07. 2015 год. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата й равностойност на служителите на МВР противоречи на чл. 181 ал. 5 във вр. с ал. 1 от ЗМВР, поради което е нищожна. Твърди се, че ищецът

осъществява трудовата си дейност в ОД на МВР- Плевен със статут на държавен служител по смисъла на чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР. Твърди се, че в процесния период- 12. 04. 2017 год.- 12. 04. 2020 год. ищецът е изпълнявал служебното си правоотношение като е отсъствал от работа само при ползване на годишен платен отпуск. Твърди се, че статутът на служителите по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР не се определя само от Закона за държавния служител, приложим е по аналогия и ЗМВР. Твърди се, че в чл. 142 ал. 4 от ЗМВР е посочено, че статутът на държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2 се урежда със Закона за държавния служител, но тази разпоредба следва да се тълкува във връзка с чл. 1 от ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Твърди се, че разпоредбата на чл. 1 от ЗМВР представлява общо положение, като разпоредбите на закона в отделните глави и раздели следва да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея, поради което и Закона за държавния служител е приложим относно статута на държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Твърди се, че ЗДС се прилага, доколкото в специалния ЗМВР не са предвидени изключения, касаещи статута на лицето, заемащо служебно правоотношение. Твърди се, че в разпоредбата на чл. 181 ал. 1 от ЗМВР не се съдържа ограничение относно служителите от системата на МВР, на които следва да се осигури храна или левовата ѝ равностойност. Твърди се, че съгласно чл. 181 от ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност, т. е. на всички служители на МВР. Твърди се, че с Наредба № 8121 з-773/ 01. 07. 2015 год. на министъра на вътрешните работи са определени условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи. Твърди се, че в чл. 1 от същата е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1 т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР. Твърди се, че законът не делегира на министъра на вътрешните работи да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за

предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1- 3 от ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 от ЗМВР/ като в този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или легова равностойност следва да изходи единствено и само от ЗМВР. Твърди се, че според § 69 от ПЗР на ЗМВР (в сила от 01. 02. 2017 год.) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от медицинския институт на министерството на вътрешните работи и на тези по § 70 ал. 1 т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. Твърди се, че на тези служители, на които по силата на закона правоотношенията се преобразуват на служебни такива по закона също се дължи легова равностойност на храната по чл. 181 ал. 1 от ЗМВР- така изрично § 69, ал. 6 от ПЗР на ЗМВР. Твърди се, че следователно ЗМВР изрично урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР се дължи легова равностойност за неосигурена храна. Твърди се, че същото следва да бъде и разрешението при сключването на служебно правоотношение по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР след проведен конкурс, предвид разпоредбата на чл. 181 ал. 1 от ЗМВР и справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на ЗМВР. Твърди се, че на ищеца в качеството му на служител по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР му се дължи храна или леговата ѝ равностойност. Твърди се, че в процесния период /12. 04. 2017 год.- 12. 04. 2020 год./ ответникът не е предоставил на ищеца храна и не му е изплащал леговата ѝ равностойност. Твърди се, че нормативно въпросът за храната в МВР е уреден с Наредба № 81213-773 от 01. 07. 2015 год. за условията и реда за осигуряване на храна или леговата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, заповед № 81213-37/ 19. 01. 2016 год. на министъра на вътрешните работи, заповед № 81213-58/ 09. 01. 2017 год. на министъра на вътрешните работи и заповед № 81213-44/ 16. 01. 2018 год. на министъра на вътрешните работи, но тези нормативни актове касаят единствено служителите на МВР по чл. 142 ал. 1 т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР като в тази връзка ищецът счита, че се дължи леговата равностойност за неосигурена храна и на служителите по чл. 142 ал.

1 т. 2 от ЗМВР. Твърди се, че предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, следва по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на посочените подзаконови нормативни актове. Твърди се, че на основание чл. 4 от Наредбата № 8121з-773 от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на министъра на вътрешните заповеди за процесния период на ищеца се дължи ежемесечно легова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лв. В заключение ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 4 320 лв., представляваща неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода от 12. 04. 2017 год. до 12. 04. 2020 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и да му заплати сумата от 670 лв., представляваща мораторна лихва, изчислена върху всяка дължима сума от 120 лв. с натрупване за 36 месеца, за периода от 22. 04. 2017 год. до 23. 04. 2020 год. Претендира се присъждане на направените деловодни разноси.

С определение от 06.07.2021год. е допуснато изменение на предявения от М. П. М. иск с правно основание чл. 181 ал. 1 пр. 2 от ЗМВР като размерът на същия е намален от 4 320 лв. на 4 308 лв. Със същото определение е допуснато изменение на предявения от М. П. М. иск с правно основание чл. 86 ал. 1 от ЗЗД като размерът на същия е намален от 670 лв. на 661, 19 лв.

Ответникът, чрез своя процесуален представител, ангажира становище, че исковата молба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Безспорно по делото е, че през процесния период от от 12. 04. 2017 год. до 12. 04. 2020 год. ищецът е заемал длъжност на държавен служител в МВР /началник отдел „Административен“, с месторабота ОД на МВР- Плевен.

Спорен по делото е въпросът има ли право ищецът да получи леговата равностойност на храна, размерът на която е определен в заповеди на министъра на вътрешните работи. Отговорът на горния въпрос предполага

проследяване на законодателните промени в уредбата на статута на служителите на МВР. Настоящият закон за МВР е обнародван на 27. 06. 2014 год. /бр. 53 на ДВ/ и е влязъл в сила в тридневен срок след обнародването му. Съгласно [§ 5 ал. 1 от ПЗР на ЗМВР](#) служебните правоотношения на държавните служители в МВР не се прекратяват, а се преобразуват, считано от датата на влизане в сила на закона, като държавните служители се назначават на длъжностите, които заемат към момента на преобразуване на правоотношенията. В закона са очертани две групи служители: държавни служители, чиито статут се урежда от ЗМВР и лица, работещи по трудовото правоотношение, чиито статут се урежда от КТ [/чл. 142 от ЗМВР](#) в редакцията му от 27. 06. 2014 год./. В началото на 2015 год. със ЗИДЗМВР /обн. в ДВ бр. 14 от 20. 02. 2015 год., в сила от 01. 04. 2015 год./ разпоредбата на [чл. 142 от ЗМВР](#) е изменена, като с нея са създадени три категории служители в системата на МВР: държавни служители- полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито статут се урежда от ЗМВР; държавни служители, чиито статут се урежда от ЗДС, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статут се урежда от КТ и ЗМВР. С ПЗР на ЗИДЗМВР е предвидено, че служебните правоотношения на държавните служители се преобразуват в служебни правоотношения на държавни служители [/§ 84 ал. 1/, като разпоредбите на ЗДС](#) се прилагат за държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2, чието служебно правоотношение е възникнало след 1 април 2015 год. [/§ 85/](#). За държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142 ал. 1 т. 2, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 год., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 1 до прекратяване на служебните им правоотношения [/§ 86/](#). С последващо изменение на ЗМВР [/изменението е обнародвано в бр. 81 на ДВ от 14. 10. 2016 год./](#) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага [§ 86 от ЗИДЗМВР](#) (ДВ, бр. 14 от 2015 год.) и които към датата на влизане в сила на [този закон](#) заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по [§ 70 ал. 1 т. 1](#), се преобразуват в служебни правоотношения по [Закона за държавния служител](#), считано от датата на влизане в сила на [този закон](#) [/§ 69 ал. 1/](#).

ЗИДЗМВР е влязъл в сила на 01. 01. 2017 год. /§ 102/. От датата на влизането му в сила на измененията /01. 01. 2017 год. / статутът на държавите служители в МВР /тези по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР / се урежда изцяло от ЗДС, изключая разпоредбите на чл. 8, 10, 14 и 356 /§ 69 ал. 7 от ЗИДЗМВР, обн. в бр. 81 от 14. 10. 2016 год. /. С последните изменения на ЗМВР /обн. в ДВ. бр. 60 от 07. 07. 2020 год./ е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2 ще се урежда със ЗДС и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР /§ 32 т. 2 от ЗИДЗМВР/. Изложената по- горе хронология на законодателните промени не води до извода, че служителите по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР са лишени от правото на храна или нейната легова равностойност. Тъкмо обратното, това право принадлежи на всички служители на МВР, съгласно разпоредбата на чл. 181 ал. 1 от ЗМВР. Противното разрешение би довело до дискриминационно отношение, като постави държавните служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите категории служители, което е недопустимо и не съответства на основните цели и принципи на ЗМВР. Тук е мястото да се отбележи, че съдът не приема за основателни доводите на ищеца за нищожност на Наредба № 8121з-773/ 01. 07. 2015 год. за условията и реда за осигуряване на храна или леговата ѝ равностойност на служителите на МВР. Цитираният подзаконов нормативен акт регламентира правата на тези служители на МВР, посочени в чл. 142 ал. 1 т. 1 и 3 от закона, като не урежда обществените отношения, касаещи останалите категории служители в системата на МВР. Ето защо няма противоречие на горепосочената наредба с императивни правни норми, поради което и няма основание съдът по реда на инцидентния контрол, предвиден в чл. 17 ал. 2 от ГПК, да се произнесе по нейната действителност. След като се установи, че издадената от министъра на вътрешните работи наредба няма пряко отношение към настоящия правен спор и след като се потвърди възникването по силата на закона на правото на ищеца да получи дължимата му се храна, респ. нейната легова равностойност се поставя въпросът изпълнил ли е ответникът задължението си да предостави тази храна в натура или пари. В отговора на исковата молба ответникът се е позовал на § 69 ал. 6 от ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01. 02. 2017 год., ДВ, бр. 81 от 2016 год./, съгласно който при назначаването на служителите по ал. 1 се

определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181 ал. 1.

От приложените по делото платежни бележки за изплатените на ищеца основна заплата и допълнителни възнаграждения към нея за процесния период не се установява изплащането и на дължимата се левова равностойност на храна- 120 лв. месечно. Този вид начисления не е посочен изрично в бележките, не е отразен и като отделно счетоводно перо в счетоводството на ОД на МВР гр. Плевен, видно от заключението на вещото лице Теодора Илиева. При тези обстоятелства съдът приема, че ответникът не е доказал по надлежния ред изпълнението на задължението му за заплащане ежемесечно на левовата равностойност на храната, дължима на ищеца, поради което предявеният осъдителен иск по чл. 181 ал. 1 пр. 2 от ЗМВР се явява основателен и следва да бъде уважен в претендирувания размер от 4 308 лв.

Доколкото се касае за неизпълнение на парично задължение и предвид разпоредбата на чл. 86 ал. 1 от ЗЗД ответникът дължи и съответната лихва за забава върху неизплатените главници, която видно от заключението на вещото лице възлиза на сумата от 661, 19 лв. В този размер предявеният акцесорен иск следва да се уважи.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените деловодни разноси в размер на 1400лв. Не са налице условията за намаляване на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца поради прекомерност, съобразена е фактическата и правна сложност на делото, неговата продължителност, предявени са и два иска, при условията на кумулативност.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса в размер на 222,32 лв. и направените разноси за вещо лице в размер на 150 лв.

По тези съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА
ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ гр. Плевен, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на
управление гр. Плевен, ул. ***, да заплати на М. П. М. от гр. Плевен, ЕГН
*****, следните суми:

-сумата от 4 308лв., представляваща неизплатена легова равностойност за
неосигурена храна за периода от 12. 04. 2017 год. до 12. 04. 2020 год., ведно
със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба
09.03.2021год. до окончателното изплащане на сумата;

-сумата от 661,19лв., представляваща мораторна лихва върху неизплатената
главница за периода от 22.04.2017год. до 23.04.2020год.,

-сумата от 1400лв., представляваща направени деловодни разноски.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА
ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ гр. Плевен, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на
управление гр. Плевен, ул. ***, да заплати по сметка на Плевенския районен
съд държавна такса в размер на 222, 32 лв. и направените разноски за вещо
лице в размер на 150 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенския окръжен съд в
двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____